

LBRIS

We know
books

TIMEA Y. ARIN

EDEN

Memento mori

2022

Ah, la final, aş vrea să mai spun un lucru pe cât de şocant, pe atât de adevărat. În realitate, Lilith a fost prima femeie creată vreodată, nu Eva. Dovezile sunt greu de găsit, iar cele puţine sunt negate. Semnele sunt în faţa noastră. Dacă ne uităm cu ochi analitici şi lăsăm influenţele la o parte, putem vedea legătura evidentă dintre Lilith şi toată mitologia răului. Cum şi de ce s-a născut răul în sine. Grădina Edenului. E prea puţin probabil ca Dumnezeu să te pedepsească pentru că ai mâncat un *măr*. Nu, nicidecum. Şi din acea clipă să îţi fie ruşine faţă de Adam, cu care ai stat goală puşcă până când... Ei bine, până când ai făcut sex cu alt bărbat şi acum încerci să îţi acoperi ruşinea.

Acum are mai mult sens, nu? Evident. Însă, povestea se duce cu mult în urmă şi se lungeşte. Dar, e la alegerea fiecăruia ce crede.

Love,
Timea Y. Arin

Cuprins

1. Sfârşitul	11
2. Liniştea dinaintea furtunii.....	16
3. Un fel de înger.....	36
4. Încurcături.....	71
5. În abis.....	91
6. Inconştient	115
7. Tarotul	138
8. Sinceritate.....	166
9. El Diablo	183
10. Delir	197
11. Şarpele.....	220
12. Magicianul.....	232
13. Începutul	246
Cuvântul autorului	253

1.

Sfârșitul

Este probabil cea mai fierbinte vară din ultimii zece-cinșpe ani. Simți efectiv cum te arde soarele, însă animalele au nevoie de mine. Fie caniculă, fie viscol. Dar nu mă plâng, absolut deloc. Nici dacă aș vrea, n-aș putea face altceva cu mai mult drag decât fac acum. Pur și simplu e viața mea. Ferma, caii, munca în grădină. Nu am fost niciodată bolnav. Nu mănânc rahaturile de la supermarket pline de otravă și conservați, nu, domle', îmi cultiv cu devotament de toate și am o mică fermă de găini și de porci.

Mă numesc Jack Carter, am 24 de ani, și locuiesc în Rainbow Falls, satul ăsta mic din spatele lui Dumnezeu, de unde practic toți tinerii au plecat spre marile orașe când au împlinit vârsta de șaispe ani. Prin urmare, șansele mele de a avea o viață socială sunt nule. Probabil de aceea sunt retras și-mi place să-mi văd de viața mea.

Am un frate geamăn, Jake, și o soră mai mică, Joanne. Sărmana noastră mamă a murit înainte ca unul dintre noi să-i fi dăruit nepoți. Și da, Jake este copia mea. Arătăm la fel. Avem aceiași ochi, aceeași înălțime, același zâmbet. Până și

lungimea părului e identică. Uneori și mama ne mai încurca, ce să mai zic de alții? De când a murit mama, Jake mă tot bate la cap să vindem ferma și să plecăm dracu' de-aici, dar nu vreau. Ferma este viața mea, nu mă pot despărți de ea.

Recunosc că de câteva ori am fost cât pe ce să ne mutăm, dar din fericire până a doua zi dimineață mi-am revenit. Fiindcă n-aș putea sta nici măcar o zi fără Robin. Prietenul meu cel mai bun. Un armăsar negru uriaș. Doar printr-o minune voi părași ferma.

Despre Jake este un singur lucru de știut, acela că aduce domnițe ocazional la el acasă. Nuș' de unde, dar nu le văd niciodată de două ori. Nu l-am întrebat niciodată care-i treaba cu ele. Dacă ar fi vrut, mi-ar fi spus.

Eu voi muri așa. Frecându-mă sub duș la gândul că reglez o brunetă. În fine. Îmi termin pauza răcoritoare și ies din casă sub soarele arzător. Port o pereche de blugi rupți în genunchi și un maiou larg. Nici n-am cum altfel. Căldura e insuportabilă.

Îi dau niște fân lui Robin și îi pun apă proaspătă. Restul animalelor s-au adăpostit la umbră, ferindu-se de căldură. Viața mea este la fel zi de zi. Nu se întâmplă mare lucru, doar decese. Săptămâna trecută a murit bătrânul Willy de lângă mine. A fost tare de treabă, dar, Dumnezeu să mă ierte, îi este mai bine acum. Avea nouăzeci și opt de ani, era puțin surd și ceva mai mult orb, doar simțul umorului nu-l avea afectat în niciun fel. Mi-a fost drag. Nu voi uita niciodată serile petrecute pe veranda lui, cu câte o bere în mână. „Să nu-i spui Monicăi!” îl auzeam și știu că era serios. Monica e

fica lui, o avocată blondă numa' bună, doar că e tot timpul încruntată și îngâmfată. Normal că nu-i ziceam nimic Monicăi, pentru că eram fascinat de poveștile nemuritoare din tinerețea lui Willy. Îmi povestea despre curvele cărora le-a tras-o peste tot pe unde a umblat, cu lux de amănunte, bineînțeles. Ascultam aceeași poveste iar și iar, dar nu l-am întrerupt niciodată. În schimb, detaliile despre cum a regulat el curvele nu le uita, nu, dom'le. Uita și cum îl chema uneori, dar pe focoasa Roxy nu o uita în veci! Ha-ha! Tare amuzant a fost Willy, dar de când a murit am rămas fără singurul meu prieten.

Jake? Păi, Jake e un fătălău, îi stă capu numa' la tâmpenii! Noroc că nu stau cu el, stă la cinci case distanță.

Viața mea e monotonă, după cum am spus, nu trece mai nimeni pe-aici, și oricum, cine ar fi vrea? Însă într-o zi, ceea ce s-a întâmplat a fost un adevărat fenomen, mai ceva ca aterizarea unei nave extraterestre. Un Mercedes negru cu geamuri fumurii a intrat pe aleea îngustă din fața casei, iar eu am fost nevoit să mă opresc din periatul lui Robin. M-am dus până la poartă să văd de unde a apărut mașina și încotro se îndreaptă. M-am gândit că șoferul s-a rățacit. Stăteam rezemat de un copac și priveam sceptic cum mașina se oprește. Pentru o secundă am crezut că venea la mine, dar nu, a oprit în fața casei lui Willy. Am devenit și mai interesat să aflu ce voiau oamenii ăia. Ușa din partea șoferului s-a deschis și a ieșit un bărbat de vârstă mijlocie. Am auzit că și ușa pasagerului s-a deschis, dar nu am văzut cine a coborât din cauza unghiului. Bărbatul s-a dus spre portbagaj și a scos

două valize. Părea mult prea dichisită pentru un astfel de loc. *Ce dracu? Doar nu se mută tocmai aici?!* am gândit atunci.

Și apoi a apărut pasagerul. Wow! Era de departe cea mai frumoasă domniță din câte văzusem până atunci. Puțin prea gătită pentru satul ăsta prăfuit, în sandalele ei cu toc, rochia strâmtă până la genunchi, care îi scotea în evidență fundul perfect rotund, și țâțele generoase. Să fiu al naibii, prezența ei mi-a trezit juniorul din morți! Avea părul lung castaniu prins într-o coadă de cal și purta niște ochelari de soare de ziceai că e o bibliotecară sexy. Mi-am mutat greutatea pe celălalt picior, pantalonii s-au strâns pe mine, dar nici nu am băgat de seamă. Eram mult prea interesat de întorsătura de situație cu noii mei vecini.

Bărbatul a descuiat poarta, a intrat și a lăsat valizele în fața ușii. Nu am mai auzit nimic, dar am văzut că vorbeau între ei. Am prins doar câteva cuvinte: „ești sigură?”, „am treabă” și „revin”. Era din ce în ce mai interesant. Mi-am scos o țigară, am aprins-o și mi-am ținut-o în colțul gurii, urmărindu-i pe cei doi cum se chinuiau să deschidă ușa bătrână de la casă. Știam că se blochează mereu, îi cunoșteam metehnele și aș fi putut să-i ajut, dar n-am vrut. După vreo zece minute de încercări repetate, bărbatul a reușit s-o deschidă. Mie mi-ar fi luat două secunde. Au intrat în casă. Habar n-aveam cum arată casa lui Willy. Sigur snoaba aia de Monica a făcut schimbări. Am văzut-o într-o zi venind cu o echipă de muncitori. M-am întors la Robin. De la mine puteam să văd casa și grădina lui Willy, ne desparte doar un gard de sârmă amărâtă, pe care am vrut să-l înlocuiesc cu un

gard de scândură, dar Willy n-a vrut pentru că îi plăcea să se uite la mine făcându-mi treburile în jurul casei.

Am mai ridicat privirea din când în când, dar cei doi n-au mai ieșit. M-am tot întrebat în timp ce-mi preparam cina ce făceau în societatea înaltă de aici. Mi s-a părut absurd să se mute la dracu'-n praznic, dar nu era treaba mea.

Se făcuse târziu și trebuia să trimit animalele la culcare. Am ieșit. Mașina nu mai era parcată în fața casei. Au plecat? S-au răzgândit și au plecat. Se pare că nu, lumina era aprinsă în bucătărie. Mi-am alungat gândurile legate de noii locatari și mi-am văzut de ale mele.

Așa era cel mai bine.

2.

Liniștea dinaintea furtunii

Lătratul nebunesc al lui Holly mă scoate din sărite și mă întrerupe din cioplit. E zece dimineața. Da, cioplesc în lemn, mă relaxează. Visul meu cel mare e să fiu un artist renumit. Am multe chestii făcute, dar nu le cumpără nimeni. Ies enervat în curte.

– Holly! strig, dar el continuă să latre. Holly, băiete, ce ai?

Se zbate nebunește în lesă, sare în sus și în jos și latră neîncetat.

– Gata! Holly!

Dar el tot nu se calmează. Trag puțin de lesă. Nu știu ce naiba are, niciodată n-a făcut așa! Mă uit în direcția spre care latră și o văd pe *vecina* în curte, asamblând o măsuță de grădină. Încercând, cel puțin. Mă îndrept de spate, pentru că nu-mi vine să cred că e una și aceeași persoană de ieri, cea rafinată și dichisită. Acum e îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți de blugi și un top până la buric, care lasă la vedere o bijuterie sclipitoare. Pantalonii nu sunt scurți, sunt extrem de scurți! Jumătate din fund este la vederea tuturor.

Noroc că aici stau doar bătrâni, că altfel ar avea probleme mari cu afișarea asta. Pe mine nu mă deranjează o astfel de prezență în vecini, nu de alta, dar nu văd asemenea minunății în fiecare zi. Arată ridicol de provocatoare. Are părul prins într-un coc în vârful capului, legat cu o bandană roșie. Pe cuvântul meu de onoare că s-a contopit cu habitatul ca un cameleon, parcă ar fi locuit aici dintotdeauna. Și *juniorului* îi place, pentru că-l simt pulsând în pantaloni.

Ea se chinuie cu masa aia, înjurând în barbă. O întoarce pe toate părțile, dar când se apleacă, *mama mă-sii!*, privește posteriorul ei mult prea ieșit în evidență din poziția asta parcă mă strigă. Jur c-am auzit *Jack, vino, te vreau!*. Nu mai suport tortura. Aș putea să intru în casă și să nu mă mai holbez, dar în fața ochilor aș vedea doar curul ăla și pe ea chinuindu-se cu masa aia nenorocită. Oricum, imaginea ei mi-a rămas întipărită în creier și mai mult ca sigur că la asta mă voi gândi diseară sub duș. Așadar, ca să-mi îngreunez situația deja enervant de chinuitoare, decid să îi ofer o mână de ajutor. Îmi dreg zgomotos glasul și se întoarce speriată.

– Oh! spune cu un zâmbet.

Mă aplec peste gardul de sârmă.

– Aveți nevoie de ajutor?

– Ah, nu, mă descurc. Mulțumesc.

– Da, am observat cât de bine vă descurcați...

Mă strecor în grădina ei și continui:

– Dați-mi voie să vă ajut, e mai ușor decât pare.

– Poate sunt eu neîndemânatică, spune frecându-și

Mă apropii și când ajung în dreptul ei mă lovește un miros floral incredibil. Nu o pot privi în ochi, așa că mă las în genunchi și studiez măsuța.

– Nu mă mir că nu ați reușit, spun privind în continuare masa. E nevoie de o șurubelniță și de niște șuruburi.

– A, da?

– Da, aduc imediat.

Mă ridic și mă duc spre magazia mea. Fără să mai zic ceva, mă apuc de treabă și înșurubez picioarele mesei.

– Gata, spun rece, ștergând praful de pe ea.

– Gata?! Chiar a fost simplu, mulțumesc.

– N-aveți pentru ce.

Îmi ridic în sfârșit privirea. Sfinte Sisoel! Are cei mai negri ochi pe care i-am văzut vreodată. Nefiresc de mari și nefiresc de negri. Iar buzele sunt pline și senzuale. Doamne, este incredibil de frumoasă!

– Catherin McQueen, spune întinzând mâna spre mine.

– Jack Carter, răspund și i-o strâng.

– Jack, te pot servi cu o răcoritoare drept recompensă?

Aș vrea să mai stau, dar e insuportabil de sexy și mă tem că n-o să-mi pot ține hormonii în frâu.

– Nu cred că soțul tău ar fi încântat.

– Oh, spune ea râzând, nu este soțul meu, este logodnicul meu și nu este aici, a plecat aseară. Sunt singură.

Fir-ar, fir-ar! Îmi scot o țigară și o aprind. Este singură. Îmi repet asta în gând și devine prea incitant.

– De ce a plecat?

– Hai să ne așezăm la un pahar de limonadă!

– Bine.

Simt că din acest moment viața mea a luat o întorsătură zdravănă.. Aș fi putut să refuz limonada. De fapt, aș fi putut să n-o ajut cu masa, să fi stat departe de ea.

Mă așez și o privesc în timp ce intră în casă. Maniera în care își leagă șoldurile este pur și simplu o tortură nemiloasă. Trag tare din țigară până o termin pe toată și în scurt timp apare cu limonada și două pahare pe o tavă. Toată-i un zâmbet. Recunosc că tot ce văd sunt țâțele ei, dar zâmbetul este fermecător. Așază tava pe masă și se *apleacă* să-mi toarne limonadă. Am putut vedea tot. Am fost la cînșpe centimetri de ele. Sunt ca doi pepeni galbeni și nu poartă sutien. Sfârcurile ei întărite împung materialul subțire al topului, iar decolteul adânc devine și mai proeminent.

– Așa, spune ea trezindu-mă din fantezia de a-i suga fiecare sfârc în parte. Deci, Jack, îți mulțumesc încă o dată pentru ajutor, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Cu plăcere.

Nu pot să nu mă uit la țâțele ei. Sunt bărbat și alea sunt *țâțe* fără sutien, despre ce vorbim? Sper că n-a observat că mă holbez.

Stăm amândoi într-o tăcere stânjenitoare, privind fiecare în direcții opuse. Am spus eu ceva aiurea? O intimidez? Hei, adică am un metru optzeci, păr șaten, lung până la urechi, sunt bronzat și am mușchi bine definiți, plus o sculă mare, dar ea n-are de unde să știe asta. Ce mai, un Banderas în tinerețe, *sex is my middle name*, cum să nu fie intimidată?

Cine n-ar fi? Asta-i prea de tot! Recunosc, mă abțin din greu să nu trag cu ochiul spre decolteul ei. Dacă n-ar fi vrut să fie privită, n-ar fi purtat topul ăsta scurt. Dar sparg gheața.

– Deci, domniță, ce caută una ca tine aici?

– Una ca mine? De ce, eu cum sunt?

Mă uit la ea, își frământă mâinile.

– Nu mă înțelege greșit, ești bine. *Of, băga-mi-aș, chiar am spus asta?* Adică, mai bine zis, nu ești făcută pentru satul ăsta.

Încă mai are sprâncenele ridicate și un zâmbet sexi. N-am plănuit să zic asta cu voce tare. Trebuie să-mi instalez o baricadă între sculă și creier. Își mijește ochii. Pare jucăușă și am senzația că mesajul pe care vrea să-l transmită e „vrei să mi-o tragi?”. Nu-și ascunde zâmbetul provocator și știu că a înțeles ce am spus, nu mă îndoiesc de asta. Tușește ușor și se prefacă că nu a auzit nimic, deși fața o trădează.

– Sunt scriitoare.

– Îhî, și? În oraș nu se poate scrie?

Râde adorabil, dezvelindu-și dinții strălucitor de albi.

– Îmi renovez apartamentul din New York și acum probabil dărmă pereții și e zgomot. Nu pot lucra așa, am nevoie de liniște totală. Deci, iată-mă aici! spune ea arătând dramatic în jur.

– Cum ai găsit casa?

– Era la vânzare și am cumpărat-o.

– Înțeleg.

Vrând-nevrând, țâțele ei îmi atrag privirea ca un magnet și nu mă pot opune. M-a prins când am tras cu ochiul, dar

nu a făcut nicio remarcă pe seama asta.

– Cât timp vei sta?

– Păi, într-o lună trebuie să termin cartea. Deci, o lună.

Parcă îmi pare rău că nu stă decât o lună. *Deșteptarea, idiotule, la ce naiba visezi?* Așa e, gândesc numai aiureli. Eu sunt un țăran oarecare, iar ea e o scriitoare care va pleca înapoi în New York peste o lună. Nu are ce să se întâmple. Ea își vede de carte, iar eu de ale mele. Simplu. O să-i mai admir țâțele alea din când în când, dar atât.

– Și despre ce scrii? o întreb și-mi dau seama că și ea se holba la mine cât timp mă uitam în altă parte. Jur că sunt sigur de asta, pentru că își ferește privirea rapid.

– Cărți romantice.

– Aha, din alea siropoase?

– Nu sunt siropoase, râde.

– Ei, în cazul ăsta, vreau și eu un exemplar.

– Cu mare plăcere. Dar tu? Îți place aici? Nu te-ai muta?

– De la fermă? Nuuu, izbucnesc în râs, nimic nu mă poate convinge să mă mut.

– Serios? De ce?

– Nu știu, aici m-am născut și aici vreau să mor. Fratele meu mă tot sâcăie să ne mutăm.

– Ai un frate?

– Geamăn, da.

– Un geamăn? Ce faaain! Semănați?

– Ca două picături de apă.

– Ce tare! spune ea cu zâmbetul până la urechi. Sper să apuc să-l cunosc și pe el.